nitto jalgteed ſadawad ühhe treppi jure, kedda móda kolmſadda kakskümmend wiis ſambo allapiddi ſaab astuda, ſelle järrel tulewad jälle monned jalgteed ja nende peält ſaab waſt mäewergi enneſe ſisſe. Agga mis immet ſeält ſilmale nähhta antakſe! Keik kohhad läikiwad kui laenetawa tulle werres, et ehmatus tulleb peäle, ſeſt et ſeſuggust legitſewat illo peab omma ſilmaga näggema, egga wot ſedda ſamnaga üllesräkida. On nenda kui peaks inimenne äkkitſelt ühte hiilgawa maallurſe liſma ſattuma; ſuur hulk pöllewaid küünlaid walgustawad ühte puhko ſedda immeliklo ellokohta, kelle ſeinad keik on ellendawaſt ſoolkiwwiſt; neiſt küünlatte walgus, mis peäle paistab, kui ſaiakordſed ſäddemed wälja kiirgab ja keik wikkerkare ſeitſe karwa ütlematta illoga ſilma ette pannieb läikima ja egga ſammo peält ikka jälle teiſt ellendawat illo loob. Keikide kallikiwwide läikimiſt mötleb immeksſamuia inimenne ſiin ühhel hobil nähha

ſawad ja tunnistab julgeste, et ei kusſagi üllewel Ma peäl ſeddaſuggu ſuurt illo ei nähta; ei lodud mailma asjuſt egga ſeſt, mis inimesſe käed käännaks ja illuſaks ehhitawad. Minnakſe ſeäl aiwa ſoolkiwwi wölwide alt eddaſe, mis wägga körged ja keik tuggewaiſt ſoolkiwwi ſammasteſt üllestarakſe, nenda et laggi, ſeinad ja pörandki kus peäl ſeiswad ja käiwad — keik on ſeſamma ſoolkiwwi kaljo. Wägga ſureks ja laiaks weab ſeſinnane maallune koht, nenda et ſilm ei kuſtki temma otſa egga raja ei joua tunnistada, agga nähhakſe üleültſa mäemeeste ellomajad, muiſt ükſikud, muiſt küllakaupa kous, kus nende naeſed ja lapſed ellustawad. Nähhakſe maanteed likujat rahwaſt täis; worimehhed käimad lauldes ja öiskades omma teed, nemmad tullewad kaugelt ſola koormadega ja weawad ſedda neiſſe kohtadeſſe kokko, kuſt keik üllest wiſnatakſe. Hobboſid on weil paſjogi prugitawaks ja need, mis korra allalastakſe,